

адміністративно-територіальний устрій; Рішення Конституційного Суду України від 09.02.2000 № 1-рп/2000 у справі про місцеве самоврядування // Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/>

5. Європейська Хартія про місцеве самоврядування // Місцеве та регіональне самоврядування в Україні – К., 1994. – Вип. 1/2 (6/7). – С. 71.

6. Баймуратов М. О., Григор'єв В. А. Муніципальна влада: актуальні проблеми становлення й розвитку в Україні. – Одеса: АО БАХВА, 2003. – 192 с.

Проблемні питання класифікації видів публічної служби

Гуральник М.М., аспірант Київського університету туризму, економіки і права

Важливим та необхідним є здійснення аналізу природи інститутів безпосередньої демократії, що дозволяють реалізувати громадянам право на участь в управлінні державними і суспільними справами, поряд з іншими такими як вибори, референдуми тощо.

Йдеться насамперед про державну службу, яка у широкому значенні розглядається як особливий правовий, політичний, соціальний, економічний, організаційний інститут державної влади. Служба полягає у класичному управлінні, здійсненні державної діяльності, забезпеченні самого управлінського процесу, так і в діяльності щодо врядування, організації взаємозв'язку держави та суспільства, а також у соціально-культурному обслуговуванні людей.

Дискусійним є питання щодо класифікації окремих видів державної служби. Конституційні засади поділу державної влади на окремі гілки дозволяють виділити державну службу в органах законодавчої, виконавчої та судової влади, а також державну службу в органах прокуратури. У той же час суттєві особливості характерні для військової служби, служби в органах внутрішніх справ, прокуратури, митних і податкових органах, дипломатичної служби. Беручи до уваги світовий досвід, фахівці виокремлюють два її основних типи:

1) цивільну (служба в обласних чи районних державних адміністраціях держави, в управлінських наднаціональних інституціях Євросоюзу);

2) мілітаризовану (військова служба, служба в органах внутрішніх справ, податковій міліції, митних органах, гірничорятувальна служба) [1; 3].

Обидва види служби характеризуються схожими ознаками, утворюючи об'єктивно необхідні для держави підвиди для здійснення спеціальних функцій з особливою внутрішньогалузевою компетенцією. Отже, цивільна служба, будучи за своєю суттю немілітаризованим різновидом державної служби, дає змогу відносити до неї й ті категорії службовців, які не передбачені законодавством України про державну службу (зокрема, службовців залізничного обслуговування, державних нотаріусів, поштових службовців, викладачів державних вищих навчальних закладів).

За іншим критерієм сучасна публічна служба може поділятися на такі типи:

1) державну (включає в себе цивільну й військову служби);

2) громадську (муніципальна служба, служба в державних організаціях і установах, апаратах політичних партій, громадських об'єднаннях, недержавних, некомерційних організаціях, приватних підприємствах тощо).

Іноді муніципальна служба або служба в органах місцевого самоврядування розглядається у світі як різновид і державної служби, і

громадської служби (разом з її підвидами тощо). Наприклад, у Франції місцева (територіальна) служба є державною службою. Великобританії державна служба має кілька різновидів: цивільна, військова, місцева, поліцейська, дипломатична [2].

Загалом для надання будь-якій службі статусу публічної сучасні умовою є її належність до механізму реалізації публічної влади, тобто влади, яка поширюється на необмежене (чи обмежене) коло осіб і здійснюється через демократично сформовані органи.

Державна служба і служба в органах місцевого самоврядування – професійні, на постійній основі діяльність громадян України, які обіймають посади в органах місцевого самоврядування, але спрямована на реалізацію територіальною громадою свого права на місцеве самоврядування та окремих повноважень органів державної виконавчої влади, наданих законом [116]. Відмінності служби як виду діяльності в різних інституціях для кожного випадку зумовлюють встановлення особливостей статусу відповідних службовців, порядку обрання чи призначення, функціональної характеристики, підзвітності і підконтрольності.

У сучасних умовах постає питання не лише аналізу згаданих теоретичних питань, а й виокремлення проблемних аспектів практичної діяльності різних видів публічної служби, визначення перспективних напрямів їх удосконалення.

Список використаних джерел:

1. Бахрах Д.Н. Государственная служба в Российской Федерации / Д.Н. Бахрах. – Екатеринбург: Изд-во УрГЮА, 1995. – 102 с.
2. Кірмач А.В. Публічна служба: Зарубіжний досвід та пропозиції для України / за заг. ред. В.П. Тимошук, А.М. Школика. – К.: Конус-Ю, 2007. – 735 с.
3. Оболенський О.Ю. Державна служба. Підручник. – К.: КНЕУ, 2006. – 472 с.

Особливості набуття та припинення громадянства в Німеччині

Давиденко О.В., студент курсу БПмс ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Пустовіт Ж.М.*

Одним з основних прав людини відповідно до Загальної декларації прав людини є право на громадянство. Саме громадянство є тією підставою, яка дає особі, що має статус громадянина, можливість володіти повним комплексом прав, свобод і виконувати обов'язки, закріплені законодавством певної держави.

Статус людини як громадянина є надзвичайно важливим у характеристиці її соціальної сутності, її правового становища як особи, яка має правову належність до тієї чи іншої держави, підпадає під дію її законодавства, узгоджує з ним свою поведінку і знаходиться у сфері юрисдикції уповноважених цією державою владних органів.

Метою дослідження є характеристика конституційно-правового статусу людини і громадянина та визначити громадянство, як елемент правового статусу, охарактеризувати інститут громадянства в Німеччині та його нормативно-правову реалізацію, з огляду теоретичних засад та практичної реалізації.

Більше 80 років процедура надання громадянства в Німеччині ґрунтувалась на принципі крові, який був закріплений у законі про